

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: P.M., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4,** proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, Plzeň,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2015, čj. DSH/2922/15,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobci byla podle § 125f odst. 3 za využití § 125c odst. 4 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o silničním provozu“), uložena pokuta ve výši 2.300,- Kč, neboť se opakovaně dopustil správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 téhož zákona [rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 11. 2. 2015, sp. zn. MMP/205074/14, čj. MMP/023284/15, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 27. 4. 2015, čj. DSH/2922/15].

Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

II. Řízení před správními orgány

Dne 12. 6. 2014 pod sp. zn. MMP/048197/14, čj. MMP/129809/14, dne 12. 6. 2014 pod sp. zn. MMP/048213/14, čj. MMP/129807/14, dne 12. 6. 2014 pod sp. zn. MMP/048194/14, čj. MMP/129813/14, dne 17. 3. 2014 pod sp. zn. MMP/055922/14, čj. MMP/057437/14, dne 1. 4. 2014 pod sp. zn. MMP/067186/14, čj. MMP/070966/14, a dne 27. 8. 2014 pod sp. zn. MMP/179876/14, čj. MMP/185641/14, Magistrát města Plzně podle § 125h odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikačních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), žalobce jakožto provozovatele motorových vozidel tov. zn. Škoda Superb, RZ: ..., a tov. zn. BMW, RZ: ..., vyzval ve stanovené lhůtě k uhrazení částky vždy 200,- Kč, neboť byla zjištěna v těchto výzvách blíže popsaná protiprávní jednání neznámého řidiče uvedeného motorového vozidla tov. zn. Škoda Super ve dnech 19. 2. 2014, 24. 2. 2014, 3. 3. 2014, 11. 3. 2014 a 13. 3. 2014 a neznámého řidiče uvedeného motorového vozidla tov. zn. BMW dne 8. 8. 2014.

Žalobce byl poučen, že jestliže neuhradí určenou částku ve stanovené lhůtě, může správnímu orgánu v téže lhůtě písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. K totožnosti řidiče je třeba uvést veškeré údaje umožňující jeho identifikaci, tedy jméno a příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle § 18 odst. 2 správního řádu, popřípadě další údaje umožňující kontaktování této osoby (např. adresu, kde se osoba zdržuje, telefonický kontakt, email apod.). Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu.

Žalobce správnímu orgánu prvního stupně sdělil, že uvedené vozidlo tov. zn. Škoda Superb měl v inkriminované době ve dnech 19. 2. 2014, 24. 2. 2014 a 3. 3. 2014 k užívání a řídil jej pan *V.K.*, a v inkriminované době dne 11. 3. 2014 měl k užívání a řídil jej pan *J.R.B.*, nar. ..., a že uvedené vozidlo tov. zn. BMW měl v inkriminované době dne 8. 8. 2014 k užívání a řídil jej pan *M.Z.*, nar. ...

Dne 19. 9. 2014 pod sp. zn. MMP/048197/14, čj. MMP/202458/14, dne 20. 8. 2014 pod sp. zn. MMP/048213/14, čj. MMP/181278/14, dne 20. 8. 2014 pod sp. zn. MMP/048194/14, čj. MMP/181421/14, dne 19. 9. 2014 pod sp. zn. MMP/055922/14, čj. MMP/202518/14, dne 19. 9. 2014 pod sp. zn. MMP/067186/14, čj. MMP/202585/14, a dne 7. 11. 2014 pod sp. zn. MMP/179876/14, čj. MMP/235375/14, Magistrát města Plzně za využití § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o přestupcích*“), odložil věci v těchto záznamech blíže popsanych protiprávních jednání neznámého řidiče uvedeného motorového vozidla tov. zn. Škoda Super ve dnech 19. 2. 2014, 24. 2. 2014, 3. 3. 2014, 11. 3. 2014 a 13. 3. 2014 a neznámého řidiče uvedeného motorového vozidla tov. zn. BMW dne 8. 8. 2014.

Dne 18. 12. 2014 pod sp. zn. MMP/205074/14, MMP/205051/14, MMP/205098/14, MMP/205079/14, MMP/205072/14 a MMP/239769/14, čj. MMP/267181/14, Magistrát města

Plzně oznámil žalobci zahájení správního řízení ve věci správních deliktů podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterých měl dopustit tím, že:

jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Škoda Superb, RZ: ..., v rozporu s § 10 odst. 3 uvedeného zákona neměl zajistit, aby při užití tohoto vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť bylo zjištěno, že ve dnech **19. 2. 2014, 24. 2. 2014, 3. 3. 2014, 11. 3. 2014 a 13. 3. 2014** v tomto oznámení specifikovaných dobách neznámý řidič s předmětným vozidlem neoprávněně zastavil a stál v Plzni na v uvedeném oznámení specifikovaných místech ve čtyřech případech v úseku označeném svislou dopravní značkou IP13c Parkoviště s parkovacím automatem, přičemž ve vozidle nebyl viditelně umístěn platný parkovací lístek ani platná parkovací karta, a v jednom případě v úseku označeném svislou dopravní značkou B28 Zákaz zastavení, a

jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. BMW, RZ: ... v rozporu s § 10 odst. 3 uvedeného zákona neměl zajistit, aby při užití tohoto vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť bylo zjištěno, že dne **8. 8. 2014** v tomto oznámení specifikované době neznámý řidič s předmětným vozidlem neoprávněně zastavil a stál v Plzni na v uvedeném oznámení specifikovaném místě v úseku označeném svislou dopravní značkou IP13c Parkoviště s parkovacím automatem, přičemž ve vozidle nebyl viditelně umístěn parkovací lístek nebo platná parkovací karta.

V uvedeném oznámení se rovněž uvádí, že výše uvedená jednání shodně vykazují znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to pro porušení ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona. Ve smyslu § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu budou výše uvedené správní delikty projednány ve společném řízení pod sp. zn. MMP/205074/14. Dále správní orgán žalobci podle § 51 odst. 2 správního řádu oznámil, že ve výše uvedené věci budou v budově Magistrátu města Plzně dne 9. 1. 2015 mimo ústní jednání provedeny důkazy v tomto oznámení specifikovanými listinami.

O provedení důkazu mimo ústní jednání dne 9. 1. 2015 byl sepsán protokol z téhož dne, sp. zn. MMP/205074/14, čj. MMP/004650/15. Dne 9. 1. 2015 Magistrát města Plzně pod sp. zn. MMP/205074/14, čj. MMP/005233/15, vyrozuměl žalobce, že téhož dne bylo mimo ústní jednání provedeno dokazování a že má možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, a pod sp. zn. MMP/205074/14, čj. MMP/005227/15, rozhodl, že se žalobce může k těmto podkladům vyjádřit ve lhůtě 5 pracovních dnů od doručení usnesení.

Rozhodnutím ze dne 11. 2. 2015, sp. zn. MMP/205074/14, čj. MMP/023284/15, Magistrát města Plzně uložil žalobci podle § 125f odst. 3 za využití § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 2.300,- Kč, neboť se dopustil správního deliktu ve smyslu § 125f odst. 1 téhož zákona

tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda Superb, RZ: ..., v rozporu s § 10 odst. 3 uvedeného zákona nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť bylo zjištěno, že ve dnech **19. 2. 2014, 24. 2. 2014, 3. 3. 2014, 11. 3. 2014 a 13. 3. 2014** v tomto rozhodnutí specifikovaných dobách neznámý řidič s předmětným vozidlem neoprávněně zastavil a stál v Plzni na v uvedeném rozhodnutí specifikovaných místech ve čtyřech případech v úseku označeném

svislou dopravní značkou IP13c Parkoviště s parkovacím automatem, aniž byl ve vozidle viditelně umístěn platný parkovací lístek nebo platná parkovací karta, a v jednom případě v úseku označeném svislou dopravní značkou B28 Zákaz zastavení, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, kdy toto jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona,

a dále tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla tov. zn. BMW, RZ:... v rozporu s § 10 odst. 3 uvedeného zákona nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť bylo zjištěno, že dne **8. 8. 2014** v tomto rozhodnutí specifikované době neznámý řidič s předmětným vozidlem neoprávněně zastavil a stál v Plzni na v uvedeném rozhodnutí specifikovaném místě v úseku označeném svislou dopravní značkou IP13c Parkoviště s parkovacím automatem, aniž byl ve vozidle viditelně umístěn platný parkovací lístek nebo platná parkovací karta, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, kdy toto jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.

Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce odvolal.

Rozhodnutím ze dne 27. 4. 2015, čj. DSH/2922/15, Krajský úřad Plzeňského kraje odvolání žalobce zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 11. 2. 2015, čj. MMP/023284/15, potvrdil.

III. Žalobní body

I) Ve věci správních deliktů provozovatele vozidla spáchaných ve dnech 19. 2. 2014, 24. 2. 2014 a 3. 3. 2014 žalobce sdělil správnímu orgánu prostřednictvím svého zástupce totožnost řidiče. Podání směřovalo ke všem třem zmiňovaným výzvám, neboť vozidlo řídila ve všech třech případech stejná osoba. Správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 28. 7. 2014 vyzval žalobce ke sdělení data narození osoby řidiče. Žalobci tato informace nebyla známa, proto ji nemohl správnímu orgánu prvního stupně sdělit. Správní orgán prvního stupně následně věc dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil a zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalobce namítá, že správní orgán nepostupoval v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán mohl např. kontaktovat Městský úřad Lomnice nad Popelkou, tj. příslušný úřad, v jehož obvodu měl žalobcem oznámený řidič evidovanu adresu trvalého pobytu a požádat jej o součinnost. Žalovaný sice tvrdí, že se mu písemnost vrátila s poznámkou, že na předmětné adrese nikdo nebydlí, to však není relevantní ke zjištění totožnosti, neboť osoba je zpravidla určena dostatečně jednoznačně jménem a adresou trvalého pobytu; obdobné určení je např. dostatečné též při podání žaloby dle občanského soudního řádu, přičemž od orgánu objasňující pachatele přestupku lze čekat vyšší míra inkvizice než od soudu, na který se v civilním řízení obrátí žalobce za účelem ochrany vlastních práv.

Žalobce sdělil totožnost řidiče vztahující se k přestupku ze dne 11. 3. 2014. Správní orgán následně vyzval řidiče k podání vysvětlení, kdy písemnost se vrátila jako nedoručená. Žalobci nemůže být přičítáno k tíži, že si správní orgán neověřil kompletní adresu trvalého pobytu řidiče, případně adresu pro doručování řidiče. Správní orgán znal číslo pasu řidiče,

mohl tedy požádat o spolupráci např. Velvyslanectví Velké Británie a Severního Irska, které mu mohlo poskytnout součinnost a sdělit kompletní adresu, nebo se obrátit na příslušné orgány veřejné správy Velké Británie a Severního Irska. K tomu pak žalobce doplňuje, že se před sepisem správní žaloby dozvěděl, že jím oznámený řidič byl ve Velké Británii vzat do vazby, a proto mu správní orgán nemohl písemnost doručit. Pokud by správní orgán postupoval při doručování řádně, tuto skutečnost by zjistil a řidiči by doručil předvolání k podání vysvětlení do vazební věznice. Pokud pokus o doručení předvolání k podání vysvětlení nebyl úspěšný, správní orgán měl osobě řidiče ustanovit opatrovníka [§ 22 a § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu]. Správní orgán nejen že tento postup neaplikoval, navíc ani nezdůvodnil, proč ho neaplikoval. Správní orgán dále mohl předvolat žalobce k podání vysvětlení, případně ho vyzvat k doložení dalších údajů o osobě řidiče, jako to učinil v případě pana K. Žalobce shledává absurdními závěry správního orgánu, který konstatuje, že se nepodařilo zjistit osobu řidiče, aniž by se o to pokusil, a to minimálně vyzváním žalobce k součinnosti (resp. k podání vysvětlení). Takový postup je bezesporu v rozporu s § 125h odst. 5 větou druhou zákona o silničním provozu. Správní orgán tak zahájil řízení v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu, když správní orgán znal totožnost pachatele přestupku, a není tak pravda, že by tuto nezjistil. Skutečnost, že za protiprávní jednání nebyl potrestán přímo řidič, byla způsobena jen liknavostí správního orgánu při doručování písemností.

Žalobce dále sdělil totožnost řidiče vztahující se k přestupku ze dne 8. 8. 2014. Správní orgán prvního stupně vyjádření žalobce k osobě řidiče označil bez dalšího za nevěrohodné a následně věc dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil. Žalobce namítá, že věc měla být odložena podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť pachatel přestupku zemřel. Správní orgán tedy neměl právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť dle § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona má takové právo jen v případě, že je šetření přestupku odloženo dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. V napadané věci však byl přestupek odložen dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích; nesprávné uvedení důvodu odložení v záznamu o odložení věci na toto nemá vliv, neboť důvod odložení dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích je prioritní k § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. K tomu žalobce dodává, že pokud správní orgán shledal jeho vyjádření k osobě řidiče jako nevěrohodné, měl ho předvolat k podání vysvětlení. Žalobce by tak mohl své tvrzení podložit dalšími důkazy. Teprve pokud by žalobce na výzvu nebyl schopen předložit dostatek důkazů, mohla by taková situace vést k závěru o nevěrohodnosti sdělení.

2) Správní orgán ve svých sděleních ze dne 24. 9. 2014 a 12. 11. 2014 žalobci sdělil, že bude vedeno společné řízení o správních deliktech provozovatele vozidla pod sp. zn. SZ MMP/205074/14. Do společného řízení byly zahrnuty správní delikty spáchané ve dnech 13. 3. 2014, 17. 3. 2014, 11. 3. 2014, 3. 3. 2014, 24. 2. 2014, 19. 2. 2014, 11. 2. 2014, 21. 1. 2014, 14. 8. 2014, 8. 8. 2014, 24. 7. 2014 a 20. 6. 2014. Správní orgán v rozhodnutí prvního stupně ale rozhodl pouze o správních deliktech spáchaných ve dnech 19. 2. 2014, 24. 2. 2014, 3. 3. 2014, 11. 3. 2014, 13. 3. 2014 a 8. 8. 2014. Vystává tak otázka, jak se správní orgán vypořádal se zbývajícimi přestupky. Žalobci není známo, že by správní orgán řízení o nich zastavil. Pokud správní orgán zamýšlí vydat rozhodnutí pod sp. zn. SZ MMP/205074/14 o zbývajících správních deliktech, žalobce namítá nesprávnost postupu správního orgánu a

překážku *rei iudicatae*, neboť rozhodnutí v předmětné věci již bylo vydáno. Dle názoru žalobce nelze v řízení vedeném pro podezření ze spáchání 12 deliktů rozhodnout jen o 6 z nich, aniž by bylo řízení o zbylých zastaveno nebo vyčleněno k samostatnému projednání. Nadto, žalobce má právo na to, aby všechny delikty byly projednány ve společném řízení (§ 125g odst. 2 zákona o silničním provozu).

3) Žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Provedením dokazování mimo ústní jednání byl žalobce krácen na svém právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv, jako obviněný z přestupku či trestného činu. Obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“. V takovém případě je nutné, v analogii s trestním řádem (§ 2 odst. 11), jakož i zákonem o přestupcích (§ 74 odst. 1), konat ústní jednání, jakož je i nutné aplikovat právě ust. čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, čj. 15A 14/2015-35, a na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, čj. 30A 55/2014-36.

4) Ani ve výzvě k odstranění nedostatků podání (odvolání) ze dne 13. 2. 2015, ani v usnesení k doplnění odvolání z téhož dne, kde správní orgán prvního stupně žalobci uložil k doplnění podání lhůtu pěti dnů, žalobce neupozornil na následky zmeškání této lhůty, kdy za takových okolností nemůže výzva, resp. usnesení zavazovat. Oporu pro svůj názor spatřuje žalobce v § 45 odst. 2 správního řádu (obdobně) a v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, čj. 2 As 99/2010-67.

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ad 1) Žalovaný považuje kroky, které byly učiněny za účelem zjištění identity oznámeného řidiče pana K. za zcela dostatečné. V případě, že se nepodaří řidiče identifikovat v místě přestupku, může tuto osobu sdělit pouze vlastník a provozovatel vozidla a je jen na něm, zda tak učiní. Pokud této možnosti využije, je třeba uvést veškeré identifikační údaje, tak aby uvedená osoba nemohla být zaměněna za jinou. Mezi stěžejní osobní identifikátor bezesporu patří právě datum narození. I přesto se správní orgán prvního stupně pokusil pana K. předvolat k podání vysvětlení a žalobce vyzval k doplnění údajů. Tvzení, že měl správní orgán požádat o součinnost jiný úřad tak nemůže obstát, když žalobce označil jako řidiče osobu, které se nepodařilo doručit předvolání k podání vysvětlení. Nebylo povinností správního orgánu provádět opakované předvolání a složitě pátrat po případné jiné adrese pobytu uvedeného řidiče.

Obdobná situace nastala ve věci ze dne 11. 3. 2014, kdy byl jako řidič žalobcem uveden pan J.R.B. Tuto osobu se správní orgán prvního stupně pokusil předvolat k podání vysvětlení na den 20. 6. 2014, avšak předvolání se vrátilo jako nedoručitelné, neboť uvedená osoba je na adrese neznámá. Žalovaný má za to, že tvzení, že měl správní orgán požádat o

spolupráci Velvyslanectví Velké Británie a Severního Irska či se obrátit na jiné orgány v těchto zemích, a dále předvolat žalobce k doložení dalších údajů k osobě řidiče, nemůže též obstát ze stejných důvodů, když žalobce výslovně písemně označil osobu přestupce, který je v zahraničí, na sdělené adrese je neznámý a současně se nepodařilo řidiče identifikovat v místě spáchání přestupku. Dle názoru žalovaného byla plně splněna podmínka ust. § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, tedy správní orgán byl oprávněn správní delikty dle § 125f odst. 1 téhož zákona projednat, neboť byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupků. Jako zcela liché se jeví vyjádření žalobce, že správní orgán mohl řidiči ustanovit opatrovníka a rozhodnout v jeho nepřítomnosti, neboť pro takový postup v daném případě nebyly splněny podmínky a takový postup není vůbec na místě. Klíčové je právě podání vysvětlení označeného řidiče, tedy zda se ke spáchání přestupku dozná či nikoli. Takový postup by mohl vyvolat tak absurdní situaci, že by byla ve své nepřítomnosti postižena osoba, která provozovatele v důsledku ani nemusí znát, kdy provozovatel by ad absurdum mohl označit prakticky kohokoli, o kterém by věděl, že není schopen převzít doručovanou písemnost, což zcela jistě není žádoucí.

Ohledně pana Z. správní orgán prvního stupně lustrací zjistil, že jmenovaný dne 16. 8. 2014 zemřel a dále, že figuroval v dalších dvou řízeních, které byly správním orgánem prvního stupně řešeny. Žalovanému je z jeho úřední činnosti známo, že se tak děje i u jiných správních orgánů napříč celou Českou republikou. Jmenovaný je uváděn jako řidič výhradně v případech, ve kterých figuruje společnost FLEET Control, s.r.o., coby zmocněnec provozovatelů vozidel. Dále žalovaný uvádí, že označování zemřelých osob, coby řidičů vozidel, je běžnou praxí zmocněnce žalobce, kdy Policie ČR, Obvodní oddělení Pardubice 3, prováděla šetření ve věci možného spáchání trestného činu neoprávněného nakládání s osobními údaji dle § 180 trestního zákoníku (viz příloha č. 3), přičemž k 15. 4. 2015 bylo zjištěno, že osoba pana Z. byla touto společností uvedena minimálně ve 124 případech. Celkově bylo zmonitorováno 394 případů, ve kterých byly označeny jako řidiči zemřelé osoby. Závěr o nevěrohodnosti tvrzení žalobce je zcela odůvodněný. Žalobce dále dodává, že k osobě jmenovaného bylo navíc Městským úřadem Přestice provedeno šetření, kterým bylo zjištěno, že od června 2014 byl upoután na lůžko (viz příloha). Závěr správního orgánu prvního stupně o účelovosti tvrzení žalobce byl zcela na místě a žalovaný se s ním ztotožňuje. Tvrzení žalobce o nutnosti předvolat jej k podání vysvětlení a k předložení důkazů nemůže obstát. Žalovaný trvá na správnosti aplikace § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, coby důvodu k odložení věci, a uzavírá, že i v tomto případě má za to, že byly splněny veškeré podmínky k zahájení řízení o správním deliktu.

Ad 2) V šesti případech správních deliktů, které žalobce zmiňuje, bylo od jejich projednání upuštěno, což správní orgán I. stupně uvedl v protokolu o provádění důkazů mimo ústní jednání ze dne 9. 1. 2015 (listy č. 212-216). Tento postup není sice formálně zcela v pořádku, nicméně nemůže založit nezákonnost rozhodnutí. Skutečnost, že byl žalobce ve výsledku uznán vinným z méně skutků, než pro které bylo zahájeno řízení, není k újmě žalobce.

Ad 3) Žalovaný má za to, že je v řízení o správních deliktech pro zachování práv účastníka řízení plně dostačující provedení dokazování mimo ústní jednání tak, jako tomu bylo v případě žalobce. Tento názor žalovaný opírá o závěry Krajského soudu v Plzni vyjádřené

v rozsudcích ze dne 20. 7. 2015, čj. 57 A 41/2014-41, čj. 57 A 42/2014-38 a čj. 57 A 51/2014-34.

Ad 4) Žalovaný nespatřuje důvod k poučování o důsledcích vyplývajících ze zmeškání tohoto úkonu, neboť je povinností správního orgánu o odvolání rozhodnout i bez odvolacích důvodů. Pro žalobce tak z nedoplnění důvodů odvolání neplyne žádná negativní skutečnost. Doplnění odvolání je plně v dispozici žalobce a záleží pouze na něm, jakou procesní taktiku zvolí a zda paletu odvolacích námitek uplatní, či nikoliv, přičemž k tomuto úkonu nemůže být nikterak nucen.

V. Replika

Ad 1) Ve věcech přestupků spáchaných ve dnech 19. 2. 2014, 24. 2. 2014 a 3. 3. 2014 spočívaly veškeré (a údajně dostatečné) kroky správního orgánu v tom, že lustrací zjistil, že oznámený řidič je na uvedené adrese neznámý a na adresu, kde měl být neznámý, mu zaslal výzvu k podání vysvětlení. Dle vyjádření žalovaného nebylo povinností správního orgánu „složitě pátrat po případné jiné adrese pobytu uvedeného řidiče“. Žalobce se s tvrzením žalovaného neztotožňuje, neboť správní orgán především by měl „pátrat“ po momentální adrese řidiče. Provozovatelé vozidel nedisponují přístupem do evidencí obyvatel jako správní orgány. V případě, že správní orgán nechťel nadále „pátrat“ po aktuální adrese řidiče, mohl provozovatele vozidla – žalobce předvolat k podání vysvětlení, kdy by žalobce vyzval k označení důkazů na podporu svého tvrzení. Je přitom zákonnou povinností správního orgánu dle § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu pokračovat v šetření přestupku. (Ne)kontaktnost přestupce je přitom zcela irelevantní, názory, které prezentuje žalovaný, v zásadě sdělují, že ten, který není na své adrese trvalého pobytu kontaktní, je beztrestný. Žalovaný vadně predikuje, že podmínkou k zahájení řízení proti řidiči je, aby se tento k přestupku doznal nebo aby se dostavil k podání vysvětlení; takový názor však nemá oporu v právních předpisech. Naopak, pokud provozovatel vozidla, jako osoba povinná vědět, kdo jí provozované vozidlo řídil, správnímu orgánu sdělí totožnost přestupce, je takové sdělení dostatečným podkladem pro zahájení řízení o přestupku, a i kdyby nebylo, pak není možné odložit šetření přestupku dříve, než je provozovatel vozidla, který totožnost řidiče sdělil (a stal se tak fakticky oznamovatelem přestupku) předvolán k podání vysvětlení; není-li předvolán k podání vysvětlení, ani jeho sdělení nijak reflektováno, pak je závěr o odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích nezákonný, což není samostatně napadnutelné, avšak způsobuje nezákonnost zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona, neboť jím stanovené podmínky k zahájení řízení (*správní orgán věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě*) ve skutečnosti nebyly naplněny, byť věc přestupku byla formálně odložena dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích.

Ve věci přestupku spáchaného dne 11. 3. 2014 se žalobce neztotožňuje s vyjádřením žalovaného, že k ustanovení opatrovníka nebyly splněny podmínky. Dle názoru žalovaného je „klíčové právě podání vysvětlení označeného řidiče, tedy, zda se ke spáchání přestupku dozná, či nikoliv“, a proto nebylo ustanovení opatrovníka na místě. Žalobce zastává názor, že se lze jen těžko domnívat, že by se pachatel přestupku k přestupku sám dobrovolně přiznal. Ustanovení opatrovníka je na místě v případech, kdy se určité osobě nedaří doručovat, což nastalo i v tomto případě. Vyjádření žalovaného, že správní orgán mohl ustanovit opatrovníka

někomu, koho žalobce ani nemusel znát, a toho potrestat v jeho nepřítomnosti, považuje žalobce za účelové. Žalobce neví, proč by měl správnímu orgánu sdělovat, že jeho vozidlo řídil někdo, koho ani nezná (ale o kom mu má být údajně známo, že nepřebírá poštu), zároveň je ustálenou praxí správních orgánů trestat řidiče v jejich nepřítomnosti (příklad: příkaz o uložení pokuty doručený fikcí, doručení předvolání k ústnímu jednání či rozhodnutí opatrovníkovi, apod.). Zejména žalovanému jsou tyto postupy velmi dobře známy, na jeho současné vyjádření tak nelze hledět jinak, než na účelové tvrzení, které je v rozporu s jím aplikovanou ustálenou praxí.

K vyjádření žalovaného o tom, že žalobce záměrně sdělil jako pachatele dalších přestupků osobu, které zemřela po spáchání přestupků, žalobce dodává, že žalobce těžko může ovlivnit tak tragickou událost, jako je něčí smrt. Žalobce těžko mohl predikovat, že řidič vozidla přibližně týden od spáchání přestupku zemře.

Ad 2) O správních deliktech bylo vedeno jedno správní řízení, které tvořilo určitý celek a jako o celku o něm mělo být rozhodnuto. V opačném případě by správní orgán mohl rozhodovat o každém deliktu v rámci jednoho řízení zvlášť (a vyhotovit tak třeba 12 rozhodnutí), čímž by popřel základní smysl společného projednání deliktů. Pokud je ve věci vydáno rozhodnutí, na každé další lze pohlížet tak, že vydáno být nemělo, neboť původní rozhodnutí zakládá překážku věci rozhodnuté. Pokud žalovaný údajně „zastavil řízení“ jiným způsobem než rozhodnutím, pak nevyvrátil možnou budoucí překážku litispendence, případně nevyloučil dvojí povinnost úhrady nákladů řízení. Zastavení řízení záznamem do protokolu o provedení dokazování právní předpisy nepřipouští; takové rozhodnutí nemohlo ani nabýt právní moci, neboť nebylo žalobci doručeno a osobně (případně prostřednictvím zástupce) nebyl sepisu protokolu přítomen. Takový postup je pak v rozporu s § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu.

Ad 3) Žalobce dále odkazuje na rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, čj. 30A 56/2014-35, ze dne 29. 5. 2015, čj. 30A 63/2014-40, a ze dne 29. 5. 2015, čj. 30A 80/2014-34. Z nich je zřejmé, že správní soudy v současné době zastávají ohledně nutnosti nařízení ústního jednání i v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla shodný názor. Vzhledem k tomu, že mezi přestupkem a jiným správním deliktem neexistuje z materiálního pohledu hranice (ta je stanovena pouze politickým rozhodnutím), spadají oba tyto typy deliktů do pojmu „trestních obvinění“ ve smyslu čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Shodný názor vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2007, čj. 8 As 29/2007-121. Samotný fakt, že správní delikt provozovatele vozidla je „trestním obviněním“ ve smyslu čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, znamená, že je nutné práva, která Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod garantuje obviněným z trestného činu, přiznat též obviněným z jiných správních deliktů. Právní názor Krajského soudu v Plzni vyjádřený v rozsudcích citovaných žalovaným je tak v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce shledává nenařízení ústního jednání v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla jako zásadní krácení práv účastníků řízení, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů. Účastník řízení o přestupku, stejně tak i

účastník řízení o správním deliktu, má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti).

Ad 4) Je sice chvályhodné, že žalovaný přezkoumával odvolání i bez doplnění odvolacích námitek, právem žalobce ale bylo být poučen o následcích zmeškání lhůty k doplnění odvolání. Žalobce nemohl vědět, zda v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bude v případě nedoplnění odvolání přistoupeno k přezkumu rozhodnutí *ex officio* nebo k zastavení řízení o odvolání. Pokud by žalobce věděl, že žalovaný bude odvolání přezkoumávat, pak by své argumenty doplnil.

V závěru repliky žalobce namítá, že žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že určité skutečnosti jsou mu známy z úřední činnosti, kdy konstatuje, že je *běžnou praxí zmocněnce žalobce* oznamovat jako řidiče zemřelé osoby. Žalobce označuje takové tvrzení za ničím nepodloženou spekulaci, neboť žalobce nemá možnost si skutečnosti vyplývající z úřední činnosti správního orgánu nijak ověřit, pokud tedy správní orgán prvního stupně či žalovaný zahrnují takové skutečnosti do svého rozhodování, měli umožnit žalobci se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, čj. 1 As 100/2009-129). Shodné závěry je možné aplikovat na údajné šetření Policie, které žalovaný též pouze tvrdí bez jakéhokoli důkazu, a proto k němu nelze přihlížet. Naopak, žalobci není známo a žalovaný tak ani netvrdí, že by proti společnosti FLEET Control, s.r.o., bylo zahájeno trestní řízení pro podezření ze spáchání trestného činu dle § 180 trestního zákoníku, a proto lze tvrzení o údajné účelovosti oznámení zemřelé osoby oznámit za nepravdivé, neboť v opačném případě by takové trestní řízení zahájeno bylo, což by žalovaný, s ohledem na jeho podrobnou informovanost o činnosti Policie vůči zástupcům účastníků řízení, sdělil soudu ve svém vyjádření.

VI. Posouzení věci krajským soudem

VI.1 Totožnost pachatele

K této sporné otázce správní soudy postupně vytvořily velmi inspirativní judikaturu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, čj. 2 As 33/2016-53).

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014-45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona o přestupcích), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Nejvyšší správní soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014-21, tak, že: *„Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primárně identifikovatelnou a konkrétní osobou.“*

V této souvislosti Nejvyšší správní soud upozornil, že by bylo *„proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případně označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. ... Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“* (rozsudek ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46).

V daném případě byly z rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 11. 2. 2015, sp. zn. MMP/205074/14, čj. MMP/023284/15, zjištěny tyto skutečnosti:

Ve věcech správních deliktů ze dne 19. 2. 2014, 24. 2. 2014 a 3. 3. 2014 požádal o sejmutí TPZOV J.M. Dne 20. 3. 2014 byl Jakub Mikšíček předvolán k podání vysvětlení na den 7. 4. 2014, přičemž předmětné předvolání mu bylo doručeno dne 21. 3. 2014. K podání

vysvětlení se však jmenovaný nedostavil. Dne 24. 4. 2014 byl předvolán k podání vysvětlení P.M., a to na den 19. 5. 2014, přičemž předmětné předvolání mu bylo s užitím tzv. fikce doručení doručeno dne 9. 5. 2014. Vzhledem k tomu, že si P.M. uvedenou písemnost v úložní době nevyzvedl, byla dne 12. 5. 2014 vrácena správnímu orgánu, neboť zásilku nebylo možno vložit do schránky ani na jiné vhodné místo. Dne 20. 6. 2014 bylo správnímu orgánu doručeno ze strany společnosti FLEET Control, s.r.o., vyjádření ve formě datové zprávy, dle něhož měl mít uvedené vozidlo v předmětné době v užívání a řídil je V.K., bytem ... Následně byl P.M. (ve věci, vedené pod sp. zn. SZ MMP/048213/14, kde společnost FLEET Control, s.r.o., coby jeho zmocněnec v oné věci taktéž uvedla jako řidiče jím provozovaného vozidla výše jmenovaného V.K.) prostřednictvím svého zmocněnce vyzván k doplnění data narození V.K. To však nebylo ze strany společnosti FLEET Control, s.r.o., připsáno ze dne 29. 7. 2014 učiněno, s tím, že uvedený údaj jim není znám. Správní orgán dne 20. 8. 2014 lustrací v Centrální evidenci obyvatelstva zjistil, že žádná osoba jménem V.K. s bytem v... není v této evidenci vedena.

Ve věci správního deliktu ze dne 11. 3. 2014 požádal o sejmutí TPZOV J.M. Dne 24. 4. 2014 byl předvolán k podání vysvětlení P.M., a to na den 19. 5. 2014, přičemž předmětné předvolání mu bylo s užitím tzv. fikce doručení doručeno dne 9. 5. 2014. Vzhledem k tomu, že si P.M. uvedenou písemnost v úložní době nevyzvedl, byla dne 12. 5. 2014 vrácena správnímu orgánu, neboť zásilku nebylo možno vložit do schránky ani na jiné vhodné místo. Dne 30. 4. 2014 bylo správnímu orgánu doručeno ze strany společnosti FLEET Control, s.r.o., vyjádření, dle něhož měl mít uvedené vozidlo v předmětné době v užívání a řídil je J.R.B., nar. ... Dne 29. 5. 2014 byl předvolán k podání vysvětlení výše uvedený J.R.B., a to na den 20. 6. 2014, avšak předmětné předvolání bylo vráceno správnímu orgánu, neboť jmenovaný je na dané adrese neznámý.

Ve věci správního deliktu ze dne 8. 8. 2014 požádal o sejmutí TPZOV J.M. Dne 30. 9. 2014 bylo správnímu orgánu doručeno ze strany P.M. prostřednictvím jím zvoleného zmocněnce společnosti FLEET Control, s.r.o., písemné vyjádření týkající se mimo jiné sdělení údajů k osobě řidiče vozidla RZ: RZ: ... v inkriminované době přestupku, kdy jako řidič daného vozidla v době přestupku byl sdělen p. M.Z., nar. ... Správní orgán dále provedl nezbytné šetření ke zjištění osoby pachatele přestupku, přičemž za účelem jeho objasnění provedl dne 4. 11. 2014 ověření sdělených údajů totožnosti sděleného řidiče v centrální evidenci obyvatel. Provedenou lustrací osoby sděleného řidiče M.Z., nar. ... bytem ..., bylo zjištěno, že uvedená osoba v době po datu spáchání projednávaného přestupku zemřela, kdy v centrální evidenci obyvatel je zaznamenáno k datu 16. 8. 2014 její úmrtí. V předmětné věci správní orgán rovněž konstatuje, že osoba zesnulého p. M.Z., nar. ... coby sděleného řidiče byla ze strany uvedeného zmocněnce sdělena správnímu orgánu ještě minimálně v dalších dvou případech vedených pod spisovými značkami SZ MMP/167826/14 a SZ MMP/179877/14. Současně jsou správnímu orgánu z vlastní úřední činnosti známy obdobné případy sdělených zesnulých řidičů coby potenciálních pachatelů přestupků v době po jejich spáchání ze strany výše uvedeného zmocněnce. V předmětné věci dále správní orgán konstatuje, že tvrzení daného zmocněnce o řízení vozidla sdělenou osobou M.Z. nebylo současně doloženo žádnými jinými důkazy, přičemž i s ohledem na skutečnost, že se k danému vozidlu RZ: ... na místě přestupku osobně přihlásil provozovatel daného vozidla P.M., shledává vyjádření učiněné jmenovaným prostřednictvím zmocněnce jako nevěrohodné

a účelové. Správní orgán proto uvádí, že s ohledem na výše uvedené skutečnosti, kdy nemohl přistoupit k předvolání osoby sděleného řidiče a provést s tímto podání vysvětlení ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o přestupcích z důvodu jeho úmrtí, nemohl prokazatelně zjistit a potvrdit osobu sděleného řidiče předmětného vozidla v době spáchání přestupku, a tedy zjistit osobu pachatele daného přestupku.

Ve všech těchto případech správní orgán prvního stupně konstatoval, že ze spisové dokumentace nevyplývají údaje o žádných dalších osobách, které by ve věci mohly být předvolány k podání vysvětlení a tím by mohly přispět k ozřejnění osoby řidiče, který s předmětným vozidlem na uvedeném místě zastavil a ponechal je tam stát.

Krajský úřad Plzeňského kraje, který rozhodoval toliko k blanketnímu odvolání žalobce, se k uvedené sporné otázce vyjádřil zejména tak, že ve třech případech uvedl odvolatel jako řidiče vozidla výše jmenovaného pana V.K., o kterém však neuvedl datum narození a na uvedenou adresu není znám. V jednom případě uvedl zahraniční osobu, kterou se však nepodařilo předvolat k podání vysvětlení, neboť je též na uvedenou adresu neznámý, v dalším případě uvedl osobu, která záhy po spáchání přestupku zemřela, přičemž tato osoba je zmocněncem odvolatele uváděna jako řidič v různých řízeních opakovaně. Závěr správního orgánu prvního stupně o účelovosti jednání odvolatele bylo tedy zcela namístě. V dalším případě odvolatel pak odepřel výpověď zcela. Odvolací správní orgán se ztotožňuje se závěrem správního orgánu prvního stupně, že se ani v jednom z případů nepodařilo nezpochybnitelně ustanovit řidiče vozidel RZ: ... a RZ: ... v době spáchání přestupků a věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil. Odvolací správní orgán má za to, že řízení o správních deliktech bylo zahájeno po splnění zákonné podmínky, kdy před vlastním zahájením byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, které považuje odvolací správní orgán za zcela dostatečné (blíže viz rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 27. 4. 2015, čj. DSH/2922/15).

Správní orgán prvního stupně předvolal žalobcem označené řidiče k podání vysvětlení. To se však na základě žalobcem poskytnutých údajů nepodařilo. Některé skutečnosti se správní orgán prvního stupně snažil došetřit z úřední povinnosti. Navzdory tomu se ani jeden z označených řidičů k podání vysvětlení nedostavil nebo nemohl dostavit. Označil-li žalobce za řidiče jeho vozidel v době spáchání přestupků vymezené osoby jen uvedeným způsobem, bylo by v rozporu s účelem úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správním orgánu učinění dalších kroků vůči označeným pachatelům přestupků. Podmínka podle § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu tedy byla naplněna.

Že se jím označeným řidičům nepodařilo nebo nemohlo podařit doručit předvolání k podání vysvětlení, zvěděl žalobce od správního orgánu prvního stupně opakovaně: počínaje výzvami ke sdělení ze dne 24. 9. 2014 a 12. 11. 2014 a konče rozhodnutím ze dne 11. 2. 2015, sp. zn. MMP/205074/14, čj. MMP/023284/15. Žalobce však správnímu orgánu žádnou další součinnost neposkytl. Ostatně i odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo blanketní. S ohledem na okolnosti těchto případů tak nebylo možné spravedlivě požadovat, aby správní orgány činily další úkony ke zjištění osob pachatelů přestupků. Soud proto aprobuje postup správního orgánu prvního stupně, který reagoval na žalobcovo označení pachatelů přestupků a pokusil se zjistit další skutečnosti odůvodňující zahájit proti

nim přestupkové řízení. Takový postup správního orgánu byl v souladu se zákonem o silničním provozu i se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Soud nemůže akceptovat námitku žalobce, že správní orgán prvního stupně měl pokračovat v šetření přestupků. V šetření přestupků by tento správní orgán pokračoval tehdy, měl-li by další informace o osobách pachatelů přestupků, které by získal zejména tím, že by žalobce předložil další identifikační údaje. Poněvadž však správní orgán prvního stupně žádnými dalšími relevantními informacemi nedisponoval, a také vzhledem k tomu, že již uplynula lhůta k zahájení přestupkového řízení podle § 67 odst. 3 zákona o přestupcích, věci odložil a oznámil žalobci zahájení správního řízení ve věci správních deliktů. Žalobce byl řádně zpraven o tom, že zde nebyly zjištěny takové skutečnosti, které by odůvodňovaly zahájení přestupkových řízení proti určitým osobám, neboť o osobách řidičů nebyly zjištěny adekvátní poznatky.

Ohledně požadavku na opatrovníka a důvodu odložení věci se soud plně ztotožňuje s názorem správních orgánů, a proto v tomto ohledu odkazuje jak na jejich rozhodnutí ve správním řízení, tak na vyjádření žalovaného správního orgánu k žalobě.

VI.2 Společné řízení

Podle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení. Ohledně rozhodnutí ve společném řízení se došlo k tomuto shrnujícímu názoru: *„Pokud správní orgán provádí společné řízení podle § 140 správního řádu o více správních deliktech jednoho účastníka (jedná se pouze o vícečinný souběh) a pokud je tento účastník v části projednávaných správních deliktů uznán vinným a je mu uložena sankce a v části správní deliktů správní orgán zjistí, že účastník skutek nespáchal, skutek není správním deliktem nebo se mu nepodařilo účastníkovi prokázat spáchání správního deliktu, vydá správní orgán rozhodnutí, v němž rozhodne o vině účastníka za spáchání správních deliktů a o sankci za ně. Ve zbytku pak rozhodne usnesením podle § 66 odst. 2 správního řádu o zastavení řízení (analogicky lze použít důvod pro zastavení řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) až c) přestupkového zákona).“* (závěr č. 47 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 6. 11. 2006). Prezentovaný závěr hovoří o společném řízení podle § 140 správního řádu, není však důvodu jej analogicky nevztáhnout také na společné řízení podle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu.

Z moci úřední je řízení (a tedy i společné řízení) pravidelně zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 správního řádu (*in concreto*: provozovateli vozidla) doručením oznámení [§ 46 odst. 1 věta první správního řádu]. Magistrát města Plzně dne 12. 11. 2014 pod sp. zn. MMP/205074/14, čj. MMP/241475/14, sdělil žalobci, že byly odloženy věci podezření z jeho přestupkového jednání ze dne 14. 8. 2014, 8. 8. 2014, 24. 7. 2014, 20. 6. 2014, 17. 3. 2014, 13. 3. 2014, 11. 3. 2014, 3. 3. 2014, 24. 2. 2014, 19. 2. 2014, 11. 2. 2014 a 21. 1. 2014 (= 12 skutků). Všechny tyto věci byly odloženy na podkladě § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, neboť správní orgán nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Současně správní orgán žalobci sdělil, že bude následně

přistoupeno k zahájení řízení ve věci podezření z opakovaného spáchání správního deliktu provozovatele vozidla ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu vůči jeho osobě, kdy uvedený správní delikt spočívá v tom, že jako provozovatel předmětných vozidel v rozporu s § 10 tohoto zákona neměl zajistit, aby při užití těchto vozidel na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Dne 18. 12. 2014 pod sp. zn. MMP/205074/14, čj. MMP/267181/14, Magistrát města Plzně oznámil žalobci zahájení správního řízení ve věci správních deliktů podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterých měl dopustit jednáním ve dnech 19. 2. 2014, 24. 2. 2014, 3. 3. 2014, 11. 3. 2014 a 13. 3. 2014 a dne 8. 8. 2014 (= 6 skutků). Rozhodnutím ze dne 11. 2. 2015, sp. zn. MMP/205074/14, čj. MMP/023284/15, Magistrát města Plzně uložil žalobci podle § 125f odst. 3 za využití § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 2.300,- Kč, neboť se dopustil správního deliktu ve smyslu § 125f odst. 1 téhož zákona jednáním ve dnech 19. 2. 2014, 24. 2. 2014, 3. 3. 2014, 11. 3. 2014 a 13. 3. 2014 a dne 8. 8. 2014 (= 6 skutků). Z uvedeného je zřejmé, že správní orgán sice prověřoval a odložil 12 věcí podezření z přestupkového jednání, ale (společné) řízení zahájil toliko ve věci 6 správních deliktů podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Jelikož správní orgán zahájil (společné) řízení jen o šesti skutcích, pak se s předmětem společného řízení zcela vyrovnal, jestliže rozhodnutím ze dne 11. 2. 2015, sp. zn. MMP/205074/14, čj. MMP/023284/15, shledal žalobce odpovědným za právě těchto šest skutků. Na tom nemůže nic změnit ani to, že před zahájením tohoto společného řízení byla prověřována došlá oznámení o 12 přestupcích. Ve společném řízení zahájeném oznámením ze dne 18. 12. 2014, sp. zn. MMP/205074/14, čj. MMP/267181/14, tak nezůstal žádný zbytek, ve vztahu k němuž by bylo řízení nutno zastavovat ve smyslu výše citovaného závěru č. 47 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 6. 11. 2006.

VI.3 Ústní jednání

K nezbytnosti nařídit ústní jednání je v současné době k dispozici ustálená soudní praxe.

K čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod Nejvyšší správní soud judikoval: „*Judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek (viz rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 16. 11. 2010 ve věci Taxquet proti Belgii, stížnost č. 926/05, § 84 a tam uvedené odkazy na další judikaturu). Ke splnění požadavků čl. 6 Úmluvy proto podle Nejvyššího správního soudu plně postačuje, pokud bude ústní jednání nařízeno v řízení před správním soudem. Důležitou roli hraje i skutečnost, že je možné se práva na spravedlivý proces vzdát (viz např. rozsudek ESLP ze dne 21. 2. 1990 ve věci Håkansson a Sturesson proti Švédsku, stížnost č. 11855/85, § 66). Pokud tedy obviněný ze správního deliktu netrvá na konání ústního jednání v řízení o jeho žalobě ve smyslu § 51 s. ř. s., nemůže později namítat, že došlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Na stejných zásadách stojí i právo plynoucí z čl. 38 odst. 2 Listiny (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 23. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 2852/14, bod 28). Z těchto ustanovení podle Nejvyššího správního soudu neplyne jednoznačná povinnost správních orgánů projednávajících obvinění ze správního deliktu nařídit vždy ústní jednání.“ (rozsudek ze dne 16. 3. 2016, čj. 1 As 166/2015-29, bod 12).*

K požadavkům vnitrostátní právní úpravy Nejvyšší správní soud judikoval: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, čj. 3 As 32/2004 – 53). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010 – 82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“ (rozsudek ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, bod 23).

Na základě těchto názorů došel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2016, čj. 5 As 122/2015-18, jímž zrušil žalobcem citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, čj. 30A 55/2014-36, a vrátil věc onomu soudu k dalšímu řízení, k tomu, že v intencích judikatury Nejvyššího správního soudu správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízení o správních deliktech v situacích, kdy to není nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků.

Je proto třeba zabývat se otázkou, zda ústní jednání bylo v konkrétní věci nezbytné. V posuzované věci spočívala podstata správních deliktů v neoprávněném zastavení a stání v pěti případech v úseku označeném svislou dopravní značkou IP13c Parkoviště s parkovacím automatem s dodatkovou tabulkou „Placené, Po – Pá, 7 – 19 hod., zóna A/B“, aniž byl ve vozidle viditelně umístěn platný parkovací lístek nebo platná parkovací karta, a v jednom případě v úseku označeném svislou dopravní značkou B28 Zákaz zastavení. Skutkově se jednalo o jednoduché případy; správní orgán prvního stupně rozhodoval na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku, výpisů z registru provozovatelů vozidel a pořízené fotodokumentace. Správní orgán prvního stupně poučil žalobce o možnosti sdělit mu údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupků. Nato žalobce v pěti případech reagoval sdělením určitých údajů o totožnosti řidičů předmětných vozidel ve vymezených dobách. K tomu viz část VI.1 odůvodnění tohoto rozsudku. Protože se nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku proti oznámeným osobám, správní orgán prvního stupně věci odložil a vedl řízení o správních deliktech provozovatele vozidla proti žalobci. Dne 18. 12. 2014 žalobci oznámil, že v uvedené věci budou v budově Magistrátu města Plzně dne 9. 1. 2015 mimo ústní jednání provedeny důkazy v tomto oznámení specifikovanými listinami. O provedení důkazu mimo ústní jednání dne 9. 1. 2015 správní orgán prvního stupně sepsal protokol. Dne 9. 1. 2015 vyrozuměl žalobce, že téhož dne bylo mimo ústní jednání provedeno dokazování a že má možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, a rozhodl, že se žalobce může k těmto podkladům vyjádřit ve lhůtě 5 pracovních dnů od doručení usnesení. Žalobce ani jeho zástupce na tuto výzvu nijak nereagovali. Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán neměl v úmyslu provádět další dokazování, skutkový stav pokládal za dostatečně zjištěný a následně rozhodl na základě důkazů založených ve spise. Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání. Zdejší soud proto uzavírá, že správní orgán prvního

stupně nepochybil, pokud v řízení nenařídil jednání a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

VI.4 Poučovací povinnost

Podle § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. K tomu soud uvádí, že poučovat se mají dotčené osoby proto, aby v důsledku neznalosti svých procesních práv nebyly poškozeny. Výrazem „vzhledem k osobním poměrům“ se rozumí např. to, že laikovi by mělo být poskytnuto podrobnější poučení než profesionálům. V daném případě byl žalobce od 20. 11. 2014, tedy ještě před zahájením řízení, zastoupen společností FLEET Control, s.r.o., která se věcem tohoto druhu věnuje systematicky a jistě tak nashromáždila nemalé procesní zkušenosti. Proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 11. 2. 2015, sp. zn. MMP/205074/14, čj. MMP/023284/15, podal žalobce tzv. blanketní odvolání. Dne 13. 2. 2015 Magistrát města Plzně pod sp. zn. MMP/205074/14, čj. MMP/031370/15, vyzval žalobce k odstranění vad podání – doplnění odvolání o odvolací důvody a pod sp. zn. MMP/205074/14, čj. MMP/031348/15, k tomu určil lhůtu do pěti pracovních dnů po oznámení tohoto usnesení. Je skutečností, že správní orgán „žalobce neupozornil na následky zmeškání této lhůty“. Na rozdíl od žalobce soud nespatřuje oporu pro tento požadavek v § 45 odst. 2 správního řádu. Podle § 45 odst. 2 části věty před středníkem tohoto zákona nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě. Mezi žádostí a odvoláním je však, jak na to poukázal i žalovaný správní orgán, z tohoto hlediska podstatný rozdíl. Jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení, správní orgán podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti zastaví. Naproti tomu, i když odvolání zůstane blanketní, je odvolací správní orgán podle § 89 odst. 2 věty první tohoto zákona povinen přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy z moci úřední. Neodstranění nedostatků má proto rozdílné následky u žádosti a u odvolání. Žadatel se vystavuje riziku, že správní orgán o žádosti věcně nerozhodne, zatímco odvolatel jen riziku, že odvolací správní orgán neposoudí jeho důvody uvedené v odvolání. S ohledem na odlišnost následků nelze mít za to, že v důsledku absence poučení o následcích neodstranění nedostatků v určené lhůtě v případě neuvedení odvolacích důvodů „nemůže výzva, resp. usnesení zavazovat“. Žalobcova argumentace tak nemá oporu v § 45 odst. 2 správního řádu a vzhledem k profesionalitě zástupce ani v § 4 odst. 2 téhož zákona. Uvedený závěr není podle zdejšího soudu v rozporu ani s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v jeho rozsudku ze dne 4. 1. 2011, čj. 2 As 99/2010-67.

VI.5 Miscelanea

Oproti postupům před správními orgány předložil žalovaný správní orgán ve svém vyjádření k žalobě soudu některé další argumenty a dokumenty. I když tyto argumenty a dokumenty (tj. výsledek šetření Policie ČR, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, k osobě M.Z., nar. ... a žádost Policie ČR, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, o zaslání písemností ve věci možného spáchání trestného činu neoprávněného nakládání

s osobními údaji podle § 180 trestního zákoníku) byly podle své datace správním orgánům k dispozici již v průběhu jejich postupů v právě přezkoumávané věci, je skutečností, že z žalobou napadeného rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ani z rozhodnutí Magistrátu města Plzně, které mu předcházelo, není patrné, že tyto informace byly v předmětných věcech zahrnuty do podkladů pro rozhodování, resp. jakým způsobem byly správním orgánem hodnoceny. Soud proto tyto „nové“ argumenty a dokumenty nemohl vzít při svém rozhodování v úvahu. I tak zde ovšem byl dostatek podkladů, na základě nichž mohl být postup správních orgánů v daném případě shledán souladným se zákonem.

VII. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán však žádné náklady řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. srpna 2016

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková